

Amikor befejezte első lovaglóróját, leereszkedett Szellő hátáról, olyan különös, földöntúli mosoly és öröm áradt szét Lali arcán, hogy szinte beleremegtem. Férfit én még nem láttam így örülni, még szeretkezés után sem. Na, szeretkezés után, jókat mondok én is.

Kifelé menet meglátta a rönköket.

Fával fűtenek? Mondtam, igen. Van, ki felhasogassa? Felvontam a vállamat. Van, én. Meg a lány. Lalinak kettőnkön ide-oda járt a szeme. Más... és itt kivárt kicsit, nincs? Csak megráztam a fejemet.

Nézte a farakást, aztán az órájára pislantott. A következő pillanatban elkezdte feltűrni az inge ujját.

Van még egy félórásckám, mondta. Hol a fejsze?

Zsuzskával egymásra bámultunk. De ő már futott a sufniába a szerszámért.

Nekem rögtön átsuhant a fejemen, mi lesz, ha Sanyi véletlenül nem a kocsmába megy, hanem hazajön. Aztán szinte megörültem. Az lenne a jó. Látná, mennek a dolgok nélküle is. Ha pedig üvöltözni kezdene, vagy nekem akarna rontani, Lali, Lali a fejszével, nem sokat teketóriázna, hanem megvédene. Még az is lehet, hogy egyetlen jól irányzott csapással...

Innen értettem meg, hogy legszívesebben megölném a Sanyit.

Vagyis, sose tudnám megölni. De jó lenne, ha nem lenne. Nem lenne itt. Csak létezik-e efféle?

Hiszen olyan is volt, hogy Lali nem volt itt. Alig két órával ezelőttig. Azt sem tudtam, hogy él. Most vágta a fát. Fújtatott, izzadt. Izzadságtérkép jelent meg a hátán, az ingén.

Fél óra múlva tényleg befejezte, megint megnézte az óráját, és kijelentette, hogy mennie kell. Zihált picit. Nem úgy, mint Sanyi, amikor a rossz farkát belém gyűrte. Zsuzska még annyit mondott, amikor elment: Látszik, hogy odavan a lovakért.

Ló akarok lenni, gondoltam. Kanca.

Sanyi részegen jött meg. Verekedős kedvében volt, rögtön láttam. Sose tettem ilyet korábban, de azonnal előkaptam a kést a fiókból. Beléd vágom, érted, ha hozzám érsz. Csöndes, halk hangon mindezt. Meg is dermedt egy pillanatra. Jól van már, hülye kurva, felelte, mit kell cirkusozni. Éreztem, hogy mást gondol, mint ami a száján szavakban kijön.

Lali kétnaponta jött. Lovagolt, és utána mindig vágott fát is. Sanyi biztos megtudta a faluban, mi a helyzet, de csak annyit mondott gúnyosan: Szorgosak vagytok, mennyi fa áll már felhasogatva.

Nem feleltem rá.

Aztán elvesztette az eszét. Egyik este berúgta az ajtót, üvöltött, hogy most mind megdöglünk, kinyírja azt a szarturkáló stricit, neki már úgyis mindegy. Nem volt sok gondolkodási időnk, tényleg menekülőre kellett fognunk. Zsuzska a konyhaablakon át ugrott ki az udvarra, én meg, leküzdve undoromat, hogy hozzáérjek, ösztönös erővel taszítottam rajta egyet, hogy betántorodott tőle a spájzba, és nyargaltam kifelé.

Megüzentem SMS-ben Lalinak, hogy most nem lehet lovagolni, és ki tudja, meddig. A maga csöndes módján nem reagált, de már az első szünetben felszóltak a portáról, hogy várnak. Lali volt, arcán furcsa kis mosollyal. Nem olyan volt a helyzet, hogy bármit is lehetett volna csinálni, érintkezni, tán nem is bánta. Annyit mondott csak: Jól van ez így, meglátod, Magdi.

És ettől teljesen megnyugodtam. Ha ő mondja, nincs miért aggódjak.

Este megjelent Erzsi, tőle tudtam meg, hogy Sanyi kiköltözött a házból. Állítólag iszonyú cirkuszt csapott. Kora reggel, mire úgy-ahogy kijózanodott, felordította a szomszédságot, engem szidott. De közben pakolt, csurig rakta a Skodát, aztán még egyszer fordult. Elment az apja házába, a szomszéd faluba, ahonnan származik. A Telkes Miska bácsinak, ez már dél körül volt, azt magyarázta, hogy aki egy kurvával lakik egy fedél alatt, abból maga is kurva lesz, és ő nem akar kurva lenni. Erzsi ezen úgy nevetett, istenem, micsoda agyemenés, szegény Sanyi, ez a legnagyobb félelme, hogy a végén kurva lesz mellettem férfi létére. Kényszeredetten mosolyogtam, valahogy nem tűnt nagyon viccesnek. Erzsi szerencsére teljesen józan csaj, egyszer csak, látva fancsali képemet, rám kiáltott: Nem örülsz, te kelekótya? Legalább örülj!

Tényleg, döbbsentem meg, most jött el a pillanat, amire annyi éven át vártam. Annyira valószínűtlen volt, hogy amikor, íme, az álomból valóság lett, még hihetlenebbnek tűnt.

Egy Fakó Magdival nem szoktak csodák esni.

És ahogy továbbszövi magát az élet.

Hazamerészkedtünk Zsuzskával. Messziről láttam, hogy áll egy fehér kocsí a ház előtt. Itthon van, remegett meg szegény gyerek, de én félhomályban is be tudtam azonosítani, nem a mi Skodánk az. Lali Fordja. Ha a Skoda lett volna, úgy szuggeráltam, hogy mire odaérünk, akkor is átváltozott volna Forddá.

Lali akkor aludt ott először. Vigyázzak rátok?, kérdezte, olyan szelíd hangon, hogy tudtam, ha Sanyi megjelenne az éjjel, fél kézzel kiszorítaná belőle a szuszt.

Feküdtünk a frissen húzott ágyban, összebújva, és ez most elég volt. Mondanám, sok is, de nem igaz.

Lali innen ment el dolgozni reggel, és este ide jött vissza. Egy kis sporttáska ruhát hozott magával. Már tudtam, hogy két éve külön él a feleségétől, vagyis ő maradt itt, a városban, a neje meg, úgymond a munka miatt, elköltözött negyven kilométerrel messzebb. Néha összefutnak, megtárgyalják a folyó ügyeket. A lányuk a fővárosba ment, iparművész, Lali keserűen beszél róla. Az anyja konokságát örökölte, hümmöget. Nyomorog, de nem érdekli. Lali néha küld neki pénzt, de a lánya meg se köszöni. Egyszer hallotta, véletlenül, hogy a lánya a fiújának azt magyarázta, hogy a szülei totál lúzerrek.

Gonosz módon annak örültem, húzta el a száját Lali, hogy nemcsak engem tart lúzernek, hanem az anyját is. Szemét dolog, tudom.

Erzsi nagyon jó tanácsokat adott a válással kapcsolatban. Ő két pasit rúgott ki, így mondta, a szája szélén fityegő bagóval. A Bútoripari jogtanácsosa egyébként az első férje révén sógora volt, de jóban vannak ma is, ő ajánlott ügyvédet. Dr. Martinkót, aki délig briliáns elme, de aztán elkezd inni, és három után már használhatatlan. Mindegy, valamit tudhat, mert elment a Sanyihoz. Úgy megfélemlítette, hogy a nyomorult másnap beállított hozzám a suliba, és csak eldadogni tudta, hogy mindenbe beleegyezik, csak ne vitessem intézetbe, mert ott öngyilkos lesz.

Lali azt motyogta, mintegy eljátszva a gondolattal: Tán az lenne mindenkinek a legjobb.

Lehurrogtam, ilyet nem szabad mondani. Rosszabbul jött ki, hogy Zsuzska is hallotta a szomszéd szobában, holott én is biztos voltam benne, hogy már alszik. Előrontott, vörös hajú ezerfelé állt, az arcán a dühtől világítottak a szeplők. Az apám, bassza meg, mégiscsak az apám!

Végigborzongott a hátam, mert nem volt még fél éve, hogy Sanyi azt üvöltötte az egyik éjjel, teljesen bepíálva, ha nem engedem a lábam közé, akkor megy, és megizéli a Zsuzskát.

Mi tagadás, ezt is elmeséltem dr. Martinkónak.

Aztán egyszerre olyan csöndes lett minden.

Míntha a csoda állandósult volna.

Sanyit gyakorlatilag sosem láttuk, sőt, miután elvesztette a mobilját, és megüzente, hogy nem vesz újat, nem is lehetett vele kapcsolatot teremteni. Lali lassacskán áthurcolkodott a városi lakásából, csak akkor aludt bent, ha valami kiküldetésbe ment.

Zsuzskával kerülgették egymást – értettem én, hogy egyiknek sem lehet könnyű. Lalinak nem túl sok jó tapasztalata volt a saját lányával, és akkor egyszerre egy fedél alatt lakik egy idegen, furcsa teremtéssel. Zsuzska meg, alighogy megszabadult attól a rettentő férfitől, aki a nemzőapja volt, együtt kellett éljen egy teljesen másfajta emberrel. A lovak, szerencsére, összetartották őket. Bár amióta itt lakott, Lali korántsem lovagolt annyit, mint amikor még csak kijárt.

Erzsínél sokszor ott ült Kovács Mari, és szép lassan összemelegedtünk. Erzsi nagy mestere volt a kapcsolatok szövésének. Azzal ugratta Marit, becsüljön meg engem, mert ha én nem vagyok, a Sanyi megmaradt volna mellette, és őt gyepálta meg terrorizálta volna. Sokszor csak ámultam, ezek a csajok mennyire kikupálódtak az évek során. Eljártak agykontrollra, és ha jött, Müller Péter-előadásokra a városba. Kaptam én is könyveket, azokat bújtam, ha Lali nem ért rá. De a legizgalmasabb az volt, hogy Mariról kiderült: boszorkány. Igazából nem is nagyon csodálkoztam rajta, ami butaság, mert magamtól sosem jutott volna eszembe, hogy az. Természetesen jó boszorkány. Afféle látó. Abban tud segíni, hogy látja az embernek a lelki folyamatait. Akármilyen idétlenül tud is ez hangzani. Mari szemrebbenés nélkül ki merte jelteni, hogy már nem félek Sanyitól, és ez a kinyíló gát, a felszabaduló energiamennyiség, amit lekötött a Sanyitól félés, meglátom, egészen új távlatokat nyit meg. Erzsi rögvest kapcsolt, és elkezdte, hogy ő ismer ám egyfajta Lali-energiát, na, mondja csak meg a Mari, hány lalinyi energiát lát bennem. Mari nem szerette, ha Erzsi csúfondároskodott a boszorkányságával, még azt is kilátásba helyezte, hogy ráküld egy kis rontást.

Aztán el voltunk válva egyszer csak a Rácalmási Sanyival.

Lali este pezsgőt bontott. Nem jött ki jól, mert épp tisztítókurát iktattam be Mari tanácsára. Zsuzska meg ránk vágta az ajtót, és a túloldalról kiáltotta: Azt hittem, ebben a házban nem lesz több ivászat!

Lali mosolygott révetegen, hunyorgott. Én csak..., mondta, egy kortyot tán csak szabad. Én a gyógykavicsos vízből töltöttem, de azért koccintottunk.

Néhány nap múlva Zsuzskát egy fiú kísérte haza. Vékony, lófarkas hajú srác, lehajtott fejjel, úgy lesett felfelé, amikor köszönt. Épp csak köszönt, mást nem szólt. Ő volt Szabi. Gépiparista. Kiderült, az anyját ismertem, ő is a főiskolára járt az én időmben, de ki-maradt. Egy hétig járkált így Szabi, délutánonként, este, aztán hazament. Ha kínáltam, alig evett. Mégis, egy bő hét után Zsuzska bejelentette, hogy Szabi itt fog lakni. Hol?, kérdeztem. Itt, mutatott a szobájára. Mégis, hogy képzeled?, ment fel bennem kicsit a pumpa. Így, tárta szét a karját Zsuzska, és megint világítottak a szeplők a pofiján. És akkor hozzátette: Pont úgy, mint a Lalid.

Lalid, ugyebár. Ennél nem is lehetett volna világosabbá tenni, hogy csak az enyém, és hozzá nem tartozik.

Hát igen. Azok a bizonyos csodák. Lehetett csodálkozni.

Mari csak felvonta a vállát. Én tizenhét évesen a főagronómus szeretője voltam. Annak jobban örülnél?

Most erre mit feleljen az ember? Mindenki éli a saját életét. Én talán hallgattam volna az anyámra? Ki tudja. Meghalt, amikor tizenkettő voltam. Világos, hogy úgy érzem, igenis, rá hallgattam volna. Mert apura nem.

Most már oly mindegy.

Mari megnézte Szabi csakráit. Derék fiú, de gyenge. Papucs lesz belőle.

Erzsi azonnal lecsapott.

Papucs nem kell, de rühelltem őket! Mért van az, hogy valakinek csak papucs jut csizma helyett?

Rájöttem lassan, hogy valószínűleg nem foglalkoztam eleget a lányommal. Annyira minden idegszálammal Sanyira koncentráltam az évek során, hogy megnyugodtam benne, a gyerek számára is ez a legfontosabb; ha sikerül megvédenem, az elég már Zsuzskának. Valamelyest így is festett, tisztában volt vele, hogy ketten mi egyek vagyunk, ám most már világosan látszott: csupán a Sanyi ellen vívott védekező harcban egyek. Vagy még úgy sem. Nekem csak a férjem volt, neki viszont az apja. Miképp is lehetnének egyek?

Egy ideig, bár lehet, hogy csak áltattam magam, mégis úgy éldegéltünk négyesben, mint egy család, ebben az új felállásban. Én Lalival, Zsuzska a Szabijával. Még olyan is előfordult, hogy mind ott ültük körül az asztalt. Néha nevtünk is. Egyszerre, ugyanazon a jópofaságon.

Holott nem volt olyan sok okunk a vidámkodásra. A házból kiköltözött a baj, hát jött máshonnan. Egyre több hang hallatszott, hogy az állam nem bírja tartani a falusi kis iskolákat. Mindösszesen hat új elsősünk volt. Istenem, ezek a házilag barkácsolt halállisták! Mindenki tudja ám, kinek kell mennie, kit nem vesz át a körzeti suli. Az aktuális huhogó holtbiztos benne, hogy ő marad, elvégre nélküle meghalna a magyar közoktatás. Zsuzskának nem beszéltem ezekről a dolgokról, érettségi előtt nem ez hiányzott neki.

Lali tartotta bennem a lelket, egészen addig a napig, amíg a főnöke, akit amúgy is csak kis gecinek hívott, be nem rendelte magához. Lefokozta telepgondnokká. Valaha, huszonevére így kezdte a cégnél, innen haladt szépen előre.

Lehúztak, Magdikám, mint egy darab szart.

Érdekes, véletlenül nem a kis gece osztálytársa fiának kellett a hely? A Fordot is le kellett adnia. Mért, jár a bérlet, hol itt a gond?, vonta meg a vállát a főnöke, és a képébe vigyorgott.

Erzsiben az a jó, hogy mindenben meg tudja találni a pozitívát. Ez kell nektek, tódította, a bajban szépen összekovácsolódtok. A valami mindig valamiért van, nem semmiért.

Ne hittem volna el? Ittam minden szavát.

Mari boszorkányi minőségében csak módjával tudott közreműködni a helyzet energiamezőinek elemzésében, mivel hirtelen dagadni kezdett a lába. Pontos beosztással, egyik nap a jobb, aztán a bal. A kettő együtt sosem. Ültem, és bámultam a duplájára megnőtt lába szárát. El lehet küldeni egy boszorkát a dokihoz? Aki amúgy mindenre szereti kijelenteni: Ez egy szép feladat, lehet rajta dolgozni.

Kezdtém sejteni, hogy a csodák valamilyen módon egy töről fakadnak az átkokkal. És senki sem tudja, melyik hajtás szökken szárba.

Az lett a következő stáció, hogy lassacskán megint ketten maradtunk a Zsuzskával. Alig tűnt fel, mondjuk, ez is jelez valamit. Lali ritkásan jött, kocsni nélkül macerás volt kibuszoznia, mert reggel aztán hajnalok hajnalán kellett kelnie, hogy odaérjen a telepre. A városból mégiscsak egyszerűbb volt. Egyszerre Szabi is elmaradt, úgyhogy amikor már a sokadik este gubbasztottunk ketten a konyhaasztal mellett, és turkáltuk a hűlő dödöllét, csak rákérdeztem: Hát mondj már valamit, mi van veletek?

Azonnal potyogni kezdtek Zsuzska könnyei.

Szabi egy hernyó..., ennyit hüppögött.

Rögtön eszembe villant, mit mondott a csakrájáról Mari.

És azt is tudtam, hányadán állunk.

Hány hetes, te szerencsétlen?

Rám nézett a könnyein keresztül.

Hét vagy nyolc.

Lehunytam a szemem. Lepergett előttem, ki mindenki teszi zűrzavarossá az életemet, hányra kell úgy néztek mégis, hogy a felebarátom; hányszor kell elmondjam magamban Mari végtelen bölcsességét, hogy ő is szeret valakit, őt is szereti valaki. És akkor, ha mindez nem elég, itt van egy ismeretlen, nyolchetes pötty, egy fél-Zsuzska-fél-Szabi valami, valaki, és intézkedni kell.

Lali hosszasan hallgatott a telefonban. Elképzelttem az arcát. Összehúzza még jobban a szemét, kicsit ráng a jobb szája széle, mint mindig, ha ideges vagy nagyon koncentrált.

Nem azt mondtad, hogy az egyik legjobb haverod szülész lett?, kérdeztem óvatosan.

Ja, a Bundi, felelte erre, jobban elnyújtva a szavakat, mint szokta.

Bundi? Ez a neve? Dr. Bundi – micsoda?

Dehogy Bundi, az csak a beceneve volt. Dr. Gerelyes. És Ottó. Ezer éve nem beszélünk.

Most az idegeimre ment ez a teszetoszaság.

Felhívod? Beszélsz vele? Vagy találjak ki mást?

Mért, el akarjátok vetetni?

Szerinted? Tartsa meg? Menjen érettségire nagy hassal? Különbén is utálja ezt a lüke Szabolcsot.

Utálja? Azt hittem, szereti.

Nem, most már utálja. Szóval, felhívod?

Még egy kicsit hímezett-hámozott, mert hogy néz ez ki, és ő nem tudja majd – így fejezte ki magát, uramatyám! – *visszaszolgálni* a dr. Gerelyes Bundinak. Aztán beadta a derekát, hogy beszél vele. Másnap küldött egy SMS-t, hogy péntek reggel 8-ra menjünk, azaz, így szólt szó szerint: menjetek. Teljesen világos, hogy Lali nem óhajt részt venni ebben az akcióban.

Dr. Gerelyes csóválta a fejét. Nem hallott a tablettáról, kismama?, és rókamosolyra húzta a száját.

Zsuzska nagyon riadtan lesett rám, aztán a dokira. Nem bírom lenyelni a tablettát, nyöszörögte.

Dr. Gerelyes felnevetett. Akkor jöjjön, kismama. Kicsit macerásabb lesz, mint egy tablettá lenyelése, de azért nem kell betojni. Nagymama kint várakozzon, ha kérhetem.

És úgy nézett, hogy a legszívesebben odalöktem volna neki: Nagymama ám a kurva anyukád.

Mari boszorka állítja, a legnagyobb rákfene az életünkben, hogy egy csomószor nem mondhatjuk ki, amit gondolunk. Ebbe a szótlanágba döglik bele a világ.

A nőgyógyászatosdi ezzel csak a kezdetét vette.

Viszketni kezdtem, és folyásom is lett. Nekem csak egy pórias nevű dr. Tóthom van, derék, régi iparos, nála szültem Zsuzskát. Húséges típus vagyok, hozzá mentem most is. Rám nézett az olvasószemüvege fölül, és nem sokat teketóriázott. Ezt magának, Magdi, férfi hozta. Biztos tudja, kicsoda.

Ez a kicsoda már nem volt olyan nagy csoda.

Hazaértem, és ott találtam Lalit. Fát vágott. Ugyanúgy, mint a legelső alkalommal. Fúj, lihegett, izzadt. Megálltam, néztem. Csak sokára vett észre. Leeresztette a fejszét. Hát te?, kérdezte, mintha az lenne a meglepetés, hogy én itt vagyok.

Rég láttalak, mondtam.

Kicsit félrenézett, mintha utánagondolna, mikor is, mit nevezek én régnak.

Ez a hülye meló, felelte aztán. Nagyon rákívántam a favágásra.

A favágásra, mondtam.

Erre széttárta a karját, a jobbójában, mint egy torz végtag, lógott a fejsze.

Nem úgy értettem, na. Te is tudod.

Van, amit tudok, van, amit nem, vágtam rá erre, és bementem.

Álltam az előszobában. Nem igazodtam ki magamon, mit is akarok. Jöjjön be, ráadásul minél előbb; vagy menjen el, és tán sose lássam többé.

Mennyi fahasáb és fejszesuhogás az élet.

Mari biztosan nem lenne ennyire költői. Feladat. Oldd meg.

A második verzió jött be, némi módosulással. Lali elment, de sebtében küldött egy üzenetet. Úgy éreztem, nem örülsz nekem. Elég sok helyen vagyok már felesleges, nem akarok még itt is az lenni. Majd hívj.

Jó vicc, én hívjam.

Mari tényleg ezzel jött. Igen, édesem, ez a feladat. A drágalátos Lalid maga szabta ki rád. Hívd fel.

Mielőtt rászántam volna magam, másnap a Futó hívatott. A diri. Előzőleg kétszer voltam a szobájában, így, hogy csak mi ketten.

Azzal kezdte: Nézd, Magdi, én tudom, hogy ez az egész úgy, ahogy van, egy nagy szarosság...

Akár ne is folytatta volna. A lényeg, hogy nem vesz át a körzeti ősztől, mert a fiatalokba helyezik a bizalmat.

A kurva jó édesanyjukat!, vágott az asztalra Erzsi. Egy negyvenkilenc éves ember nekik nem fiatal?

Egy huszonhat évesnél mindenképp idősebb, kockáztattam meg.

Akkor is lófasz a seggükbe, fújta ki a füstöt Erzsi, de éreztem, igazából ennél konkrétabb életpályamodellt hirtelenjében ő sem tud elővezetni.

Marinak meg váratlanul mindkét lába bedagadt, nem tudott átjönni. Neki sem olyan könnyű kigondolni a gyógyulást.

Ültem otthon, próbáltam olvasni az egyik kölcsönbe kapott könyvet, de teljesen szétugráltak a betűk a szemem elől. Amúgy is idegesített, hogy a szerző szerint semmi olyan nem történik az életünkben, amiről ne mi magunk tehetnénk. És csak mi húzhatjuk ki magunkat bármilyen slamasztikából, münchenhauseni hajcibálással.

Háromcentis a hajam, ezt aztán markolászhatom.

Zsuzska a kürete óta nagyon csöndes, visszahúzódó lett. Bent ült álló nap a szobájában. Azt állította, tanul. Érettségiznem kell, kábé, mondta. De ezt is halkán, a korábbi ideges izzás nélkül.

Nem maradt más, mint elvégezni a feladatot.

Most.

Felhívtam Lalit.

Azt hittem, már szóba sem állsz velem, mondta rögtön.

Mért, adtál rá okot?

Akkor motyorászva bevallotta, hogy lett egy nője a telepen. Ezzel vigasztalta magát. Illetve nem is, a nő vigasztalta őt. Neki nem szoktak csak úgy felajánlkozni. Timi takarítónő, de rendes, magyarázta Lali. Érezhetően semmit sem akar tőle, semmit sem vár. Jó akart lenni vele. Magsajnálta. Háromszor mindössze. Egy hónapja már nem is. Ugyanúgy dolgoznak egymás mellett, épp csak néhány mondatot váltanak. Lali még egyszer tett egy tétova kísérletet, de a Timi visszautasította. Azóta semmi.

És?, kérdeztem, mit gondoltál, mi lesz?

Nem tudom. Azt, hogy semmi sem lesz. Nem gondoltam semmit.

Láttam magam előtt, ahogy ezt mondja. Irtóztatóan rákívántam, hogy a két tenyerem közé kapjam a busa fejét, és rákiáltok: Te hülye óriáscsecsemő!, és aztán magamhoz szorítsam.

De telefonban nem kiáltozik az ember lánya. Telefonban szorítani úgysem lehet.

Pedig szép pár lennénk, mondtam ehelyett, mintegy mellékesen. Kirúgtak engem is. Különös módon meg voltam elégedve ezzel a ripszttal.

Némi hallgatás következett. Aztán Lali olyat mondott, ami lényegében életmentő volt.

Ha te nem rúgsz ki engem, szép pár lennénk.

A sötétben elmosolyogtam magam. Mintha a kisördög bújt volna belém.

Dr. Tóth azt mondta, hat hét a kúra. Minimum addig marad a favágás, barátocskám.

Mari most megdicsérne, gondoltam, de tán még Erzsí is. Főleg a barátocskámért.

Ki az a dr. Tóth?, jött az ártatlan kérdés.

A nőgyógyász. Az én nőgyógyászom. Ha érted.

Olyan mély, bódult álomba zuhantam aztán, mint aki az összes átkozott feladatát elvégezte, és tán már fel sem kellene kelnie többé.

De felébredtem. A kakukkos órára. A kakukk kiáltozta a hat órát. Még Sanyitól kaptam, mindennek a legelején. Tizenöt éve nem nyúlt hozzá senki. Inkább azon csodálkoztam el, hogyhogy nem vitte magával.

A konyhában ott állt Zsuzska.

Felhúztam, nem baj?, nézett rám.

Ugyan, mért lenne baj?

Odaléptem hozzá, és átöleltem. Erősen magához szorított. Visszaszorítottam. Aztán kinyújtottam a kezem, és az ujjammal odatoltam a nagymutatót a tizenkettesre.

Még egyszer?, kérdeztem.

Naná!, felelte széles vigyorral.

Kivágódott az óra kis ajtaja, és a kakukk újból rázendített.